

отъ васъ. Да си прѣдставите за моментъ една такава жена, която е извършила едно прѣстѣпление, взима че цѣлува краката на мъжа си и казва: „Зарадъ тебе направихъ всичкитѣ грѣхове.“ Какво би направилъ единъ съврѣмененъ мъжъ? — Ще каже: „Махни се оттукъ, ти ме опозори!“ И, ако се намѣри единъ мъжъ, който да прости на жена си и каже: „Хайде, отъ мене да мине,“ всички вѣстници ще пишатъ — доблестенъ мъжъ! Но Христосъ другояче постѣпи съ нея, друго нѣщо имаше — тъй е писано въ Евангелието. Той каза: „Симоне, азъ слѣзохъ въ твой домъ, ти цѣлувание не ми даде, ни вода ми даде за нозѣтъ, а тази голѣма грѣшница, откакъ съмъ влѣзълъ, не прѣстава да цѣлува нозѣтъ ми.“ А нозѣтъ, това е великото, това сж божественитѣ добродѣтели. Онзи човѣкъ, който търси добродѣтелитѣ, онзи човѣкъ, който търси правдата, той е, който цѣлува тѣзи крака. Онова, което жадува, което гладува, това е устата. Слѣдователно, туй състояние на човѣшкото сърце, и този изразъ на човѣшката уста ние наричаме цѣлувка. Тази цѣлувка я има не само у хората, но и между птицитѣ и другитѣ животни, и дори между цвѣтята. Но хората днесъ сж я развалили, изгубили сж смисъла ѝ, и, намѣсто да те цѣлуне нѣкой, кога се напие, казва: „На ти единъ юмрукъ, да знаешъ, че моята рѣка е силна“. И сега, ние, съврѣменнигѣ хора, воюваме. Защо? — Защото хората сж изгубили смисъла на цѣлувката, начина, по който да се цѣлуватъ, не знаятъ да се цѣлуватъ, и започватъ да се биятъ, има удряне на глави, чупене на крака. Правовѣрнитѣ тогава започватъ: „Господи, ние ти се молимъ да благословишъ нашето оржие, за да можемъ съ нашето велико войнство и герои да побѣдимъ и да ни посрѣщнатъ съ баници, съ винце, че ние сме побѣдили; тъй да познаятъ всички народи, че само ти си Господъ и че като тебе нѣма другъ. И тогава казватъ: „Благословенъ Господъ, во имя Отца, и Сина, и Светаго Духа, аминъ.“ Не, не, не, всички свещеници трѣбва